

РЕШЕНИЕ

№ 235

гр. Сливен, 26.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СЛИВЕН в публично заседание на двадесет и първи септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Надежда Н. Янакиева
Членове: Мартин Цв. Сандулов
Симеон Ил. Светославов

при участието на секретаря ЕЛЕНА Г. ХРИСТОВА
като разгледа докладваното от Мартин Цв. Сандулов Въззивно гражданско дело № 20222200500310 по описа за 2022 година

Производството е въззивно и се движи по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Обжалвано е решение № 469/15.06.2022 год., постановено по гражданско дело № 1420/2022год на Районен съд Сливен, с което е отхвърлен предявеният от М. Г. Г. с ЕГН ***** от ***, против СУ „К.К.” гр. Сливен, представлявано от Директора В.П. иск за признаване уволнението за незаконно и отмяна като незаконосъобразна на Заповед № РД-07-808/08.03.2022 г. на В.П. - Директор на СУ „К.К.” гр. Сливен, с която е прекратено трудовото й правоотношение, както и възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност като неоснователен и е отхвърлен предявеният от М. Г. Г. с ЕГН ***** от ***, против СУ „К.К.” гр. Сливен, представлявано от Директора В.П. иск с пр. осн. чл. 344, ал.1, т.3 от КТ във вр. чл. 225, ал.1 от КТ за заплащане на обезщетение за оставане без работа в размер на 5 788.80 лева като неоснователен.

В жалбата се твърди, че решението е неправилно и необосновано. Неправилността на решението на първоинстанционният съд, относно приетите факти се заключава в това, че са кредитирани свидетелски показания които недостоверно представят картината на събитията от 14.01.2022год., случили се на втория етаж в коридора на училището или в тоалетната, между ищцата и ученичката от 6 в клас. Освен това тези св. показания не са преки свидетелства, а опосреднени, тъй като се базират на изгледан видеозапис, който не е представен по делото. Съдът дал вяра на тези показания, въпреки, че не е ясно дали са достоверни и дали тези показания възпроизвеждат вярно фактите, които са закрепени на видеото. При тези противоречия в свидетелските показания съдът неправилно е приел, че са налице нарушения на трудовата дисциплина от страна на ищцата изразяващи се в грубо

отношение към ученичката Х. -хващане за раменете и блъскане в стената, несвързано с изпълнение на трудовите задължения на служителя. За обстоятелствата при които е извършено деянието от страна на ищцата категорично следва да се заяви, че в решението няма ясни мотиви за умисъла при което е извършено последното, както и за физическите действия, с които самото деяние е извършено. Тежестта на нарушението също не е била съобразена с действията на ищцата. Принципът е съответствие на тежестта на наказанието с тежестта на нарушението. Не съобразявайки тежестта на нарушението се стига до произволно налагане на вида наказание, което всъщност е сторено и което положение се приело и доразвило от съда. Няма мотиви защо е избрано най-тежкото наказание, а не е наложено едно от по-леките, предвидени в закона. В обясненията на ищцата най-точно се прозираше защо се е стигнало до най-тежкото предвидено наказание- уволнение. Веднага след инцидента директора на училището г-жа П. е повикала ищцата и и казала, че е дала обещание на родителя на ученичката, че детето повече няма да я вижда повече в училището, за да не се стресираща. Така съдбата на ищцата е решена предварително и без да е започнало същинското дисциплинарно производство. Незаконосъобразността на решението се изразява в това, че в последното не е обсъдено поведението на ищцата по време на инцидента, непосредствено след него, както и личността ѝ. В обобщение се иска да бъде отменено решението. Направено е доказателствено искане да се задължи ответникът, представляван от директора на училището Весела Г. П., да предостави носител на видеозаписа по делото с оглед запознаване със същия от съда, чрез неговото възпроизвеждане, като по този начин се проведе и проверка за достоверност на свидетелските показания.

В законовия срок е подаден писмен отговор на въззивната жалба, в който се твърди, че е неоснователна. Въззивникът считал, че в свидетелските показания на двамата свидетели имало разминавания, без да сочи в какво според него се изразяват тези разминавания, поради което според него фактическата обстановка възприета от съда не била безспорно установена. Първоинстанционният съд подробно е разписал хронологично установената от него, съобразно представените по делото доказателства, фактическа обстановка. От всичко казано от двамата свидетели не се установява да има разминаване в свидетелските показания на двамата свидетели. Недопустимо е направеното искане пред настоящата инстанция за представяне на видеозаписа на инцидента станал в голямото междучасие на 14.01.2022 г., тъй като възможността за това се е преклудирала към настоящия момент. Последния момент в който би могло да се иска събиране на това доказателство, ако въобще е допустимо според ГПК представянето на видеозапис, е бил момента на оспорване на свидетелските показания на изслушаните двама свидетели. Такова оспорване не е правено в съдебно заседание и не е правено искане за представяне на съответен видеозапис, чрез който евентуално да се оспорят свидетелските показания. В обобщение се иска да се потвърди решението и се претендират разноски.

В с.з. за въззивницата се явява представител по пълномощие, който поддържа подадената жалба. В писмена защита излага съображения за необосноваността и неправилността на първоинстанционния акт.

В с.з. за въззиваемата страна се явява представителя по закон и представител по пълномощие, който оспорва основателността на подадената жалба.

Въззивният съд намира въззивната жалба за допустима, отговаряща на изискванията на чл. 260 и чл. 261 от ГПК, същата е подадена в срок, от процесуално легитимиран субект, имащ интерес от обжалването, чрез постановилия атакувания акт съд.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 269 от ГПК настоящата инстанция констатира, че обжалваното съдебно решение е валидно, и с оглед обхвата на обжалването – и допустимо.

При извършване на въззивния контрол за законосъобразност и правилност върху първоинстанционното решение, в рамките, поставени от въззивната жалба, настоящата инстанция, след преценка на събраните пред РС доказателства и тези пред настоящата инстанция, намира, че обжалваното решение е правилно, поради което следва да бъде потвърдено.

Този състав счита, че формираната от първоинстанционния съд фактическа обстановка, така както е изложена в мотивите на решението, е пълна, правилна и кореспондираща с доказателствения материал, и с оглед разпоредбата на чл. 272 от ГПК, **ПРЕПРАЩА** своята към нея.

Дисциплинарните наказания се налагат и дисциплинарната отговорност се реализира, като се следва едно определено дисциплинарно производство. То обхваща четири основни въпроса: установяване на факта на нарушението на трудовата дисциплина; определяне на вида на дисциплинарното наказание; издаване на заповед за дисциплинарно наказание и връчване на тази заповед на лицето, извършило нарушението.

Установяването на факта на нарушението се извършва от работодателя – установява извършването на определено по фактическия си състав нарушение на трудовата дисциплина, извършено от работника, като е длъжен да събере необходимите за това доказателства, които го потвърждават. В тази фаза от развитието на дисциплинарното производство, съгласно разпоредбата на чл.193, ал.1 от КТ, работодателят е длъжен да изслуша работника или служителя или да приеме писмените му обяснения. Значението на това задължение е работодателят да събере доказателства относно извършеното нарушение, да си изясни всестранно и пълно фактическата обстановка, при която е извършено нарушението на трудовата дисциплина, да си изясни отношението на работника към извършеното, да му даде възможност да се защити. Това задължение на работодателя като орган на дисциплинарната власт представлява от друга страна право на работника или служителя да бъде изслушан или да даде писмените си обяснение. То е израз на неговото конституционно право на защита като гражданин съгл. чл.56 от Конституцията на РБългария. В тежест на работодателя в процеса е да докаже, че дисциплинарното производство е проведено съгласно изискванията на закона, в т.ч. и обстоятелството, че са поискани обяснения от работника. В конкретния случай, според въззивния състав, работодателят по трудовото правоотношение е доказал факта на поискване на обяснения от

ищцата за конкретното дисциплинарно нарушение, за което е наложено дисциплинарното наказание "уволнение" с атакуваната заповед

Установено е, че на 19.01.2022 г. до ищцата е отправено искане за писмени обяснения на основание чл.193 ал.1 от КТ от директора на училището В.П., въз основа на постъпила жалба от г- жа С.П. - родител на ученичката в шести клас Х.М.П., относно проявено от ищцата отношение към ученичката, а именно: на 14.01.2022 г., около 10:40 часа по време на междучасието, от страна на ищцата е била проявена агресия към детето, изразена в блъскане към стената в коридора на четвъртия етаж. Даден е пет дневен срок на ищцата да даде писмени обяснения, като е уточнено, че те се искат във връзка със започнало дисциплинарно производство спрямо ищцата. На 26.01.2022 г. в срока даден ѝ с искането, ищцата е дала писмени обяснения за случилото се на 14.01.2022 г. Поради това въззивният състав намира, че работодателят е спазил процедурата по чл.193 от КТ, което е безспорно от събраните доказателства.

Районният съд е приел още, че атакуваната заповед отговаря на изискванията на чл. 195, ал. 1 от КТ, повеляващ, че дисциплинарното наказание се налага с мотивирана писмена заповед, в която се посочват нарушителят, нарушението и кога е извършено, наказанието и законният текст, въз основа на който се налага. Нормата на чл. 195, ал. 1 от КТ е императивна и неизпълнението ѝ при издаване на заповед за дисциплинарно уволнение не се санира с въвеждане на липсващите фактически основания в процеса и представяне на доказателства за установяването. Фактическите основания за дисциплинарно уволнение следва да са очертани чрез мотивиране на заповедите за прекратяване на трудовите правоотношения, съобразно изискуемите елементи. При немотивиране на дисциплинарно уволнение чрез непосочване времето на нарушението, се допуска издаване на заповед в противоречие с чл. 194, ал. 1 от КТ, тъй като началният момент на срока остава неизвестен.

Въззивницата е извършила нарушение на трудовите си задължения, изразяващо се в грубо и агресивно поведение спрямо ученик от училището, като това е станало достояние на широк кръг ученици. Нарушението е формулирано ясно от обективна и субективна страна, така че наказаният да може да се защити както при започналото срещу него дисциплинарно производство пред работодателя, така и в един бъдещ съдебен процес.

В практиката на ВКС е прието, че преценката на тежестта на нарушенията следва да се основава на всички обстоятелства, имащи отношение към извършеното дисциплинарно нарушение, в това число характера на извършваната дейност и значимостта на неизпълнените задължения по трудовото правоотношение с оглед настъпилите или възможни неблагоприятни последици за работодателя, обстоятелствата, при които е осъществено неизпълнението, както и субективното отношение на работника/служителя към конкретното неизпълнение. Преценката по [чл. 189 КТ](#) е задължителна за наказващия орган и нейното извършване е изискване за законност на наложеното дисциплинарно наказание.

Дали същата е правилно извършена следва да се установи от съответствието между извършеното нарушение и наложеното наказание. При спор относно законността на наложеното наказание съдът следва да извърши съдебен контрол по въпроса за

съответствието между наложеното дисциплинарно наказание и извършеното нарушение като вземе предвид тежестта на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, както и поведението на работника или служителя, като при констатирано несъответствие на наложеното дисциплинарно наказание с нарушението, дисциплинарното наказание следва да се отмени.

Доказани са нарушения на трудовата дисциплина, осъществени от въззивницата, изразяващи се в посоченото в заповедта грубо отношение към ученичката - хващане за раменете и блъскане в стената, несвързано с изпълнение на трудовите задължения на служителя. С доказаното поведение към детето въззивницата е уронила доброто име на училището. Правилно е приетото от районния съд, че при никакви обстоятелства както учителите, така и останалия персонал в училището нямат право да нараняват физически или да налагат психически тормоз на децата в училището. Такова поведение е недопустимо и с оглед на длъжностната характеристика. В случая са без значение причините, довели до действията на ищцата, като същата се позовава на обстоятелството, че учениците са разпръснали салфетки в коридора, поставени в тоалетните във връзка с ковид пандемията. Не се установява въззивницата да е направила забележка на децата за това, че разпръскват салфетки, не е проверила какво се случва в класната стая, в която ги носят, а се е насочила към детето и го е блъснала в стената. Такова поведение не може да бъде оправдано, тъй като децата са поверени в съответното училище и приоритет на педагогическия и помощен персонал е да бъдат защитавани от всякакви посегателства.

Нарушението на трудовата дисциплина, преценено със своите обективни и субективни признаци, се явява тежко и обосновава прекратяване на трудовото правоотношение, на основание чл. 190, ал.1 т. 4 КТ, като наложеното дисциплинарно наказание съответства на тежестта на нарушението.

Щом правните изводи на двете инстанции съвпадат, въззивният съд счита, че липсват отменителни основания и въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение.

Атакуваното решение следва да бъде потвърдено. Районният съд е провел надлежно и пълно събиране на допустими и относими доказателства, въз основа на които е формирал обективни фактически констатации и правилно ги е привел към съответстващата им правна норма, като по този начин е достигнал до законосъобразни правни изводи.

Въззиваемата страна е претендирала разноски и такива следва да бъдат присъдени в размер на сумата от 700 лева представляваща заплатено адвокатско възнаграждение за тази инстанция.

Ръководен от гореизложеното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 469/15.06.2022 год., постановено по гражданско дело № 1420/2022год на Районен съд Сливен.

ОСЪЖДА М. Г. Г. с ЕГН ***** от *** да заплати на СУ „К.К.” гр. Сливен, представлявано от директора В.П. сумата от 700 лева представляваща заплатено адвокатско възнаграждение за тази инстанция.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС на РБ в едномесечен срок от връчването.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____